

Котик та кухар

Олена Пчілка

Якось-то кухар знакомитий,
Обід зваривши смаковитий,
Побіг близенько у крамничку,
Либонь,купить якусь дрібничку.

А може,й чарочку смикнуть
(Любив часами він черкнуть!).
А при своїй всілякій справі
Покинув котика на лаві,—

Либонь на тее, щоб стеріг.
А котик зараз і побіг
Та плиг на діл,
Після на стільчик та на стіл;

Сюди-туди він там метнувся,
Аж поки м'ясива дочувсь...
Вернувся кухар за хвилину —
І бачить він таку картину:

Котусь коханий примостивсь,
Голівкою на бік схиливсь
І гарненько курча вминає
(Крильця одного вже немає!)...

Тут кухар наш почав гукать,
Котові дорікать:
— А, харцизяко ти, злодюго!
Ах, капосний же ти котюго!

Ну як же можна так робить,
Так по-зłodійському чинить?
Та я ж на тебе так звірявсь,—
А ти мерщій на стіл забравсь,

Потяг курчатко щонайкраще!
Ах, безсоромцю, ах, ледащо! —

Тож кухар наш так дорікає,
А котик слуха та вминає...

Поки ж то кухар все довів,
То котик геть курчатко з'їв!..

Гай-гай! Було ж не тратить слова,—
Потрібна тут була не мова!
Узяв би котика за хвіст
Та й скинув швидше на поміст!